

— Ποσάκις ἤλθεν ὁ μαρκέσιος Σάντα-Λουκία νὰ δοκιμάσῃ νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίας ἀπόψε, ἠρώτησε τὸν εἰσελθόντα ὑπηρετὴν.

— Τρεῖς, ἴψηλοτάτη.

— Πρὸ πολλῆς ὥρας;

— Εἶναι ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Κράξε τον καὶ εἰπέ του, ὅτι τὸν περιμένω. Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθε.

— Μὴ ταράττεσθε. Δὲν ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου, ἔρχεται ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας μου, διὰ νὰ με καθυβρίσῃ διὰ τὸ συμβᾶν τῆς πρώτας. Ἀλλ' ἡ ὥρα ἐπείγει, εἶπεν αὕτη προσελθοῦσα εἰς τὸν Τζέμς. Μὲ δυνύεις λοιπόν, ὅτι εἶσαι βέβαιος πῶς με ἀγαπᾷς;

— Φιλτάτη Σειρήν! εἰπέ μοι τότε διὰ ποίων λέξεων δύναμαι νὰ σὲ πείσω.

— Ὁ παράδοξος τρόπος τῆς γνωριμίας μας δὲν ἀρῆκε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμά σας; ἡ δὲν θέλει διαρκέσει ἡ ἐντύπωσις αὕτη;

— Τί λέγεις! ἀλλὰ πρὸς τί νὰ παρέχετε ἐλπίδας εἰς ὅτι ἀδύνατον;

— Διὰτί; διότι νομίζω ὅτι εὗρον τὸ δεσμὸν τοῦ ζητήματος! διὰτί; διότι, ὑπεῖμαι εἰς τὴν ἐμπνευσιν τῆς καρδίας μου! διὰτί; διότι με ἐπεισε, Τζέμς, καὶ σοὶ ἀφιερῶ καὶ ἐγὼ ἤδη τὴν ζωὴν μου.

Ὁ Ἀγγλος ὅλος ἐνθους, ἦτον ἑτοιμος νὰ ῥιφθῇ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τὰς χεῖρας τῆς Ἰταλίδος, ἀλλὰ πρὶν ἐγγίσειν αὐτὰς τὰ χεῖλη του, ἔκαμε νεῦμα νὰ ἐγερθῇ δεικνύουσα αὐτῷ τὸν μαρκέσιον.

— Μὴ με ψεύσῃς, εἶπε χυμῆλῃ τῇ φωνῇ εἰς τὸν Τζέμς.

Ὁ Σάντα-Λουκίας ἦτον ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περίπου, παχύσωμος καὶ βαρὺς, ἐχαιρέτησε ταπεινότατα τὴν πριγκιπέσσαν, ἔπειτα ἀτενίζων ἀπορρασιτικῶς τὸν Τζέμς.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου θέλει με συγχωρήσῃ νὰ σὰς συγχωρῶ διότι σὰς εὗρισκω, ἐδῶ, κύριε! τῇ ἀληθείᾳ περιέτρεξα ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα. Δὲν κατοικεῖτε ποῦποτε.

— Κ' ἐγὼ, κύριε μαρκέσιε, εἶχον πρόθεσιν νὰ λάβω με ὑμᾶς συνέντευξιν, ἥτις θέλει γίνῃ αὐριον...

— Μίαν στιγμὴν, κύριε, ἀντέκοψεν ἡ Σειρήν, φρονῶ ὅτι ἐπειδὴ δὲν ὀφείλω τίποτε οὔτε εἰς τὸν ἑνα, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον, δὲν ἔχετε κανένα μεταξὺ σας λογαριασμόν. Ἐξαδέλφῃ μου, ἐπανέλαθεν, ἐν τίνι δικαίωματι, εὔρες κακὸν, ὁ λόρδος Τζέμς Σούλλιθαν νὰ με συνοδεύσῃ εἰς τὸ Οὐεστούδιον;

— Ἀλλ' ἡ θέσις μου πλησίον σας, ἦτον ἀρκούντως γνωστή...

— Φρονεῖτε ὅτι καὶ εἰς Λονδίνον ἠδύνατο νὰ ῥηκί πασίγνωστος; ἄλλως τε ἡ θέσις αὕτη δὲν ὑπάρχει πλέον, πῶς λέγετε;

— Βεβαίως, ἐξαδέλφη μου.

— Καὶ ὑμεῖς, μυλόρδε, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν Τζέμς, πῶς εὗρατε ἄτοπον, ὅτι ὁ ἐξαδέλφός μου ἀπαντήσας με ἐκεῖ ἐπάνω, μ' ἐπινέφερρεν εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Πλὴν, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Τζέμς, ἀμνηχανῶν...

— Δὲν ἠθέλετε εὑρεῖν τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς συγγενείας ὑπερβολικόν, παρ' ἐὰν ἦσθε ἐραστής μου... καὶ εἰς τὴν τιμὴν σας, εἰσθε τοιοῦτος;

— Κυρία!...

— Ἡ σύζυγός μου.

— Φιλτάτη Σειρήν!

— Ἀλλὰ δὲν εἰσθε ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ εἰσθε, εἰμὴ μετὰ μίαν ἐβδομάδα! Μαρκέσιε, εἶπε στρεφόμενη πρὸς τὸν Σάντα-Λουκία, σὰς παρουσιάζω τὸν μέλλοντα ἐξαδέλφόν σας, Τζέμς Σούλλιθαν. Βλέπετε, κύριοι, ὅτι πᾶσα ἀμφισβήτησις μεταξὺ ὑμῶν ἐξέλιπε. Ἀλλὰ μένει εἰσέτι μία σημαντικὴ ὑπόθεσις μεταξὺ τοῦ μαρκεσίου καὶ ἐμοῦ. Ἰδοὺ πῶς ἐννοῶ τὴν ἐκθασιν. Ἡ δίκη αὕτη διήρκεσε ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη καὶ κατέστρεψε δέκα γενεάς εἰς ἀγγελῶν. Δότε με κάλαμον.

Καὶ ἔγραψε, ἀναγινώσκουσα μεγαλοφώνως τὰ ἑξῆς:

« Ἡ ὑπογεγραμμένη, πριγκιπέσσα Σειρήν Καλανδρίνη, δηλοποιῶ, ὅτι παραιτοῦμαι ἀπὸ πάντα τὰ δικαιώματά μου εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ προπάππου μου, Καρδινάλιου Ὀττάβια. »

Ὁ Τζέμς ἐβρίσθη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Εὐγνωμονῶ! ἐκράυγασεν, ἀλλὰ μ' εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ...

— Καὶ ὁ ἔρως δὲν καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐδαιμονέστερον ἢ ὁ χρυσοῦς; τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἀλλὰ δὲν προεῖδατε ὅλα, πριγκιπέσσα, εἶπεν ὁ ἐξαδέλφος, καὶ δυνάμει τῆς παραιτήσεώς σας, οὔτε αὐτὸ τὸ παλάτι πλέον εἶναι ἰδικόν σας.

— Οὕτω ἐννοῶ καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ Σειρήν, θέτουσα τὸν βραχίονά της εἰς τὸν τοῦ Σούλλιθαν Τζέμς, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν τριῶν Κορασίων.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΔΥΟ ΝΥΚΤΕΣ ΘΕΡΙΝΑΙ.

(Μετάφρασις).

Ἡ νύξ ἦτο ὥραία. Ὁ πύργος πλήρης θερμότητος καὶ κινήσεως, ἐξέπεμπε χειμάρρους φωτός καὶ ἀρμονίας εἰς τὰς αἰθούσας κυρίαὶ περικαλλεῖς, νέοι κομποὶ παρεδίδοντο ἀμέτρως εἰς τοῦ χοροῦ τὰς κινήσεις. Τὸ μέγαρον ἅπαν ἐστόλιζον πολὺτιμα κοσμημάτων καὶ ἄνθη παντοδαπά.

Ὁ μαρκίων Λουὶς Μαυλλὰν πανηγύριζε, μετὰ λαμπρότητος ὅλως ἡγεμονικῆς, τὴν ἑορτὴν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ἐκτουτοῦ εἰς τὸν εἰς Ἀνζού πύργον του.

Μόνος ἴσως μεταξὺ ὄλων, ὁ υἱὸς τοῦ Γαστων, ἐφάνετο μελαγχολικὸς καὶ σὺννοος, ὑπὸ τὴν λαμπρὰν στολὴν του, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἑξ-

ψις τοῦ χοροῦ ἠδύνατο εὐκολώτερον νὰ κρύψῃ τὴν ἀπουσίαν του, ἐμακρύνθη, καὶ, διὰ μυρίων περιστροφῶν, διεσθύνθη πρὸς τὴν μικρὰν λίμνην τῶν παραδείσων τοῦ πύργου.

Αὐτοῦ γυνὴ τις τὸν περιέμενε. Ἦτον ἐνδεδυμένη ἀπλῶς μὲν, ἀλλὰ χαριέντως. Ἡ ὠχρὰ λευκότης τοῦ προσώπου της, οἱ μαῦροι καὶ ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ της, ἡ ἀρχαῖα προτομή της, ἡ πυκνὴ κόμη καὶ αἱ ὀφρὺς της ἐδήλουν ἐν αὐτῇ φύσιν σοβαράν, περιπαθῆ, ῥεμβώδη, γλυκεῖαν καὶ ὑπερήφανον ἐνταυτῷ.

— Μ' ἐπερίμενες, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Γάστων μετὰ φωνῆς τρυφεράς.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδωλίῳ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς λίμνης.

— Ναι, ἦλθα, ἀπήντησεν ἡ νέα γυνὴ, διότι σὲ τὸ ὑπεσχέθην, ἀλλ' ἦλθα διὰ τελευταίαν φοράν.

Ὁ Γάστων τὴν ἐθεώρησε περίλυπος καὶ ἐκστατικός.

— Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἡσυχία μ' ἐπιτάττουσι τὸ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ πλέον· ἡ ἐδική σου τιμὴ, Γάστων, ἀπατεῖ τοῦ νὰ παύσης καταδιώκων με . . . Ἡξεύρω τί θὰ μὲ ἀποκοιθῇς, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, δὲν εἶναι οὕτω; Λεῖπὸν ἂν ἀποποιηθῇς τὴν αἰτίαν τὴν ὁποίαν σὲ ἀποτεινῶ τώρα, θέλεις ἀποδείξῃς ὅτι ὀλίγην λαμβάνεις μέριμναν περὶ τῆς εὐτυχίας μου. Ὁχι, Γάστων, ἡ Ἰωάννα Δελωναίη, δὲν δύναται νὰ γενῇ σύζυγος τοῦ μαρικιῶνος Μαυλλᾶν ἀνήκοντος εἰς οἰκογένειαν εὐγενῶν, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι θυγάτηρ καὶ χήρα στρατιώτου. Ὁχι δὲν θέλω νὰ γενῶ πρόσκομμα εἰς τὸ μέλλον σου, εἰς τὸ μεγαλειόν σου. Ὁ πατήρ σου ἔθηκεν ἐν σοὶ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὴν ἐλπίδα.

— ὦ! ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ πλέον τῆς φιλοδοξίας, πλέον τῆς δόξης καὶ τοῦ μέλλοντός μου, πλέον παρὰ κόσμον ἅπαντα.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου, Γάστων, ὁμιλοῦσιν ὅλοι οὕτω. Σήμερον λησμονεῖς τὸ μέλλον, διὰ νὰ σκέπτεσαι μόνον περὶ τοῦ παρόντος. . . Ἀλλὰ ὁ κόσμος ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου χρεωστεῖς νὰ ζήσης . .

— Ἀλλ', Ἰωάννα, σὺ ἀγνοεῖς τὸ τί ὑποφέρω, ἀγνοεῖς τὴν ἰσχύν τοῦ ἔρωτός μου· δὲν εἶναι ἀπερίσκεπτος, δὲν εἶναι ἐφήμερος, ποίας ἀποδείξεις ἀπαιτεῖς, εἰπὲ τί θέλεις νὰ πράξω, Ἰωάννα, φιλότατη Ἰωάννα, διὰ νὰ πεισθῇς ὅτι τὴν ἀγάπην μου ταύτην τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν μεταβάλῃ;

Καὶ ὁ Γάστων ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἰωάννης παρακαλῶν, δεόμενος.

Προσεπάθησεν καὶ τότε ἡ ἀρίστη γυνὴ ν' ἀποτρέψῃ τὸν νέον ἀπὸ τὰ ἄφρονα, κατ' αὐτὴν, σχέδιά του, καὶ νὰ ἐπιβάλῃ οὕτω σιωπὴν εἰς τὰς κινήσεις, εἰς τὰς ἀληθινὰς τῆς ἰδίας καρδίας της, διότι ἠγάπα καὶ αὐτή.

Ἀλλ' ὁ Γάστων ἐπιμένων εἰς τὸ αἶσθημά του,

— Ἰωάννα, λέγει, θέλεις νὰ γίνης σύζυγός μου; Ἰωάννα τί μ' ἀποκρίσεαι;

Ἡ νέα ἐσιώπη.

— Ἰωάννα, εἰπὲν ὁ Γάστων, λέγε, ἔ-

χεις πίστιν εἰς τὸν λόγον μου, εἰπὲ, ἔχεις πίστιν εἰς τὸν ἔρωτά μου;

— Ναι, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα, τείνουσα τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Γάστων. Πιστεύω, ὡς πιστεύω εἰς ἐμαυτὴν, ὡς πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, Γάστων, σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ Γάστων δὲν ἤρπασε τὴν χεῖρα ταύτην διὰ νὰ τὴν καταριλῇ, δὲν ἐβρίθθη εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, ἀλλ' ἀνηγόρη, καὶ, μὲ φωνὴν συγκινήσεως, ἔχει δὲ καὶ τρέμουνσαν,

— Ἰωάννα, εἶπε, θὰ γίνης σύζυγός μου, καὶ ἐπειδὴ περὶ τῆς εὐτυχίας μου φαίνεσαι φοβουμένη, ὑπόσχομαι ἐνώπιόν σου, ὅτι θὰ ἦμαι εὐτυχής. Θὰ ἦμαι εὐτυχής, Ἰωάννα, καὶ σὺ, καὶ σὺ θὰ ἦσαι εὐτυχής δι' ἐμοῦ, διὰ τῆς εὐτυχίας μου.

Κρότος βημάτων ἠκούσθη. Ὁ Γάστων ἔσυρε τὴν Ἰωάνναν εἰς τὴν λέμβον, ἥτις ἦν δεδεμένη εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης καὶ ἐμακρύνθη εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν εὐτυχίαν του.

Αἱ κῶπαι ἔπαιον ἐναρμονίως τὰ σιωπηλὰ ὕδατα, αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἔτρεμον ἀντανakλωμένα εἰς τοὺς αὐλάκας τῆς λέμβου, οἱ ἀστέρες ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα. Πανταχοῦ ἡ μυστηριώδης γαλήνη τῆς νυκτός. Αἱ μακριναὶ λάμψεις ἐφαίνοντο ὡς ὀπώραι φωτὸς ἐρρίμμεναι εἰς τὸ φύλλωμα. Οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς, τοὺς ὁποίους ἐμετρίαζεν ἡ ἀπόστασις, ἔφθανον ἐκ διαλειμμάτων ἐπὶ πτερύγων τῆς αὔρας, πλήρεις τοῦ ἀρώματος τῶν ανθέων.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Γάστων δὲν ὠμίλουν. Ἡ καρδιά τῆς Κ. Δελωναίου κτεκλύζετο ὑπὸ ἐξάλλου ποιήσεως. Ἄνεμος χλιαρὸς καὶ ἐλαφρὸς ἔπνεεν εἰς τὴν κόμην της καὶ ἐδρόσιζε τὸ μέτωπόν της. Ὁ δὲ Γάστων ἀφείς τὰς κῶπας νὰ πλέωσι μόναι, καὶ κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννης,

— Ὅποια ἐξάσιος νύξ, εἶπεν. Ἰδὲ, οὔτε ἐν σύννεφον εἰς τὸν ὠραῖον τοῦτον γλαυκὸν οὐρανόν, κρεμάμενον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, οὔτε μία ῥυτίς ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς τούτου ὕδατος! Καὶ ἰδὲ ἐπίσης τὴν χαρὰν τῆς καρδίας ταύτης, τὴν ὁποίαν ἐπαρηγόρησας καὶ κατέθελξας καὶ εἰπὲ, Ἰωάννα, ἐὰν δὲν μᾶς ἀναμένῃ εὐτυχία!

Ἡ Ἰωάννα ἤφηκε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς νὰ κλίνη ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Γάστωνος.

— Ὁμίλει, ἐπανελάμβανεν ὁ νέος, εἰπὲ ὅτι ἔχεις πεποιθήσιν εἰς ἐμὲ, εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ Ἰωάννα ἦς τὸ πρόσωπον ἐφώτιζε θεία τι αἰδῶς ἀπεκρίνετο.

— Τί νὰ σὲ εἰπῶ; Ὅτι σὲ ἠγάπησα πολὺ ταχέως, ὅτι πρὸ πολλοῦ σὲ ἀγαπῶ ὅτι, ἐπάλαισα πρὸς τὸ αἶσθημα τοῦτο, ὅτι ἔπρεπε νὰ σὲ φύγω, ν' ἀντισταθῶ, ὅτι δὲν εἶχα τὴν γενναϊότητα, ὅτι ἐνίκησας ἐπὶ τέλους, Γάστων, καὶ ὅτι ἤδη σ' ἔδωκα τὴν καρδίαν μου διὰ παντός καὶ ὀλόκληρον.

Ἀλλ' ὁ Γάστων δὲν ἠδύνατο νὰ μόνῃ πολλὴν ὥραν μακρὰν τοῦ χοροῦ, ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὄχθην, ἀπεχαιρέτησαν ἀλλήλους εἰκοσάκις καὶ χωρίσθησαν.

Καὶ ὁ μαρκίων Μαλλάν, κεχυρμένος ἐπισθεν αὐτῶν εἰς τὸ φύλλωμα, ἐφιθύρισε βραδέως καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Θεέ μου, διαφύλαξόν μοι τὸν υἱόν μου!

B'.

Ὁ Γάστων ἦτον εἴκοσι καὶ τεσσάρων ἐτῶν τῇ ηλικίᾳ, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, καὶ εὐγενὴς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς τρόπους. Τὴν φύσιν ἦτο περιπαθὴς ἥμα καὶ σοβαρὸς καὶ ἐπίμονος. Μονογενὴς υἱός, κληρονόμος μεγάλου ὀνόματος, τελευταῖος βλαστὸς ἐνδόξου οἰκογενείας, ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του ἀγωγὴν στερεάν. Τὴν νεότητά του κατέτριψε εἰς ἀσχολίας καὶ μελέτας σπουδαίας, εἰς τὰς ὁποίας προσεπάθησε νὰ φέρῃ αὐτὸν ὁ πατήρ, διότι παρὰ τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας ὁ φιλόδοξος οὗτος ἀνὴρ ἤθελεν ὥστε ὁ υἱὸς του νὰ στολίζεται καὶ δι' ἰδίων ἀρετῶν. Διὸ εἰκοσαετῆς ὁ Γάστων κατεῖχεν ἤδη ἐν τῇ διπλωματικῇ σπανίᾳ καὶ ζηλωτῇ εἰς τὴν ηλικίᾳ του θέσιν. Εἰς τὰ σχέδια ταῦτα συνετέλεσε καὶ τὸ φιλότιμον καὶ φιλόδοξον τοῦ νέου, καὶ ὁ μαρκίων ὑπερέχαιρε βλέπων τὸ τέκνον τοῦτο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπανεπαύοντο ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἐνδόξου οἰκογενείας· ἐν ἐνὶ, ὁ υἱὸς οὗτος ἦτο ἡ χαρὰ, ἡ διηνεκὴς ἐνασχόλησις, ὁ μόνος σκοπὸς τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Κ. Μαλλάν ἦτο ἐξηκοντούτης. Σιδηροῦς τὸν χαρακτῆρα, ἀτρόμητος τὴν καρδίαν, εὐρέθη εἰς τοὺς πολέμους τῆς Βανδέας. Τοποτηρητὴς τοῦ Charette, κατεπολέμησε μετ' αὐτοῦ τοὺς δημοκρατικούς· εἰς εἴκοσι μάχας, περαιωθέντος δὲ τοῦ πολέμου, διετήρησε φήμην ἀμώμητον καὶ ἐλατρεύετο παρὰ τῶν συνεπαρχιωτῶν του, ὥστε ἐπανερχομένων τῶν Βουρβόνων, ἡ ἐπιρροή του ἦν μεγίστη ἐν τῇ κυβερνήσει, καὶ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων εὐπατριδῶν.

Τὸν Γάστων, ὡς εἵπομεν, ἀνέθρεψεν ὁ μαρκίων μετὰ τῆς δυνατῆς ἐπιμελείας, ἀλλ' ἐνῷ συνεκέντρωνεν ἐν αὐτῷ πᾶσαν τὴν στοργὴν του καὶ περιεῖπε διὰ μητρικῶν σχεδὸν φροντίδων, τῷ ἐδείχθη ὅμως σοβαρὸς πάντοτε, φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους του, κύριος καὶ οἰκογενειάρχης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων. Ἐὰν ὁ Γάστων ἦτο προσφιλεὺς υἱὸς του, ἦτο ἐνταυτῷ καὶ υἱὸς τοῦ μαρκίωνος Μαλλάν. Ἡ εὐγένεια τῷ ἐπέβαλλε πάντοτε καθήκοντα, καὶ τὸ αὐτὸ ἀπῆτει καὶ παρὰ τοῦ υἱοῦ του.

— Πάτερ μου, ἀπεκρίνετο ὁ νέος μετὰ σπουδαίας συγκινήσεως, οἱ Μαλλάν δὲν θέλουσιν ἐρυθρίασι διὰ τὸν ἀπόγονόν των.

Μέχρι λοιπὸν τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ηλικίας του, ὁ Γάστων μίαν μόνην εἶχε φιλοδοξίαν, τὸ νὰ φέρῃ ἐπαξίως τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, καὶ ὡρκίσθη εἰς τοῦτο, ὁ ἄφρων νεανίας, μηδὲν προβλέπων τὴν ἰσχὺν τοῦ ἔρωτος.

Οὐ μακρὸν τοῦ πύργου, κητώκει ἡ Κ. Ὁδρὺ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἰωάννα· ἡ Κ. Ὁδρὺ ἦν γῆρα ἀρχαίου τινὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Charette, συστρωτοῦ τοῦ μαρκίωνος. Ὁ Ὁδρὺ ἔπασσε πολέμων ὑπὲρ τῶν νομίμων βασιλέων του· καὶ ἡ Κ. Ὁδρὺ,

ἥτις ἠκολούθει τὸν σύζυγόν της πάντοτε καὶ πάντοτε, ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον, ἐπανῆλθε μετὰ τῆς Ἰωάννης εἰς τὸ ταπεινὸν κατοικηρὸν της. Ἡ Ἰωάννα παρὰ τὴν ἀπλότητά της, ἦτο εὐγενὴς τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν. Ἡ φαντασία της ἦτο ζωηρά, ὑγιὴς δὲ ἡ κρίσις της. Ἀφωσιωμένη τῇ μητρὶ της μέχρι αὐταπαρνήσεως, ὑπανδρεύθη, ἵνα τὴν εὐχαριστήσῃ, ἀξιωματικόν τινα τῆς Βανδέας, παρήλικα ὁποσοῦν, ὀνόματι Δελωναίου· ἀλλ' ἡ συζυγία αὕτη ἦτο βραχεῖα καὶ ἡ Ἰωάννα ἔμεινε χήρα πλησίον τῆς μητρὸς της μικρὸν μετὰ τὴν ὑπανδρείαν της.

Ὅταν ἦτο παῖς ἔτι, ὁ Γάστων ἤκουε τὸν μαρκίωνα ὁμιλοῦντα μετ' ἐπαίνων περὶ τοῦ ἀρχαίου συστρατιώτου του, τοῦ ὁποίου ἄπαξ ἔσωσε καὶ τὴν ζωὴν ἐν πολέμῳ. Ὁ Γάστων πολλάκις εὐρέθη πλησίον τῆς Ἰωάννης, καὶ πάντοτε τὴν ἐπανεβόλεπε μετ' εὐτυχίας. Ἐπανελθὼν ποτε ἐκ Παρισίων, ὅπου διέμεινε πολὺν χρόνον, ἐπανεῖδε τὴν Ἰωάνναν καὶ ἐθαύμασε τὴν καλλονὴν καὶ τὴν χάριν της, καὶ μολοντί ἡ Κ. Δελωναίου ἦτο πρεσβυτέρα αὐτοῦ τρία ἔτη, ἐνόησε ταχέως, ὅτι ὑπῆρχε διὰ τὴν καρδίαν καὶ ἑτερόν τι αἰσθημα παρὰ τὴν φιλοδοξίαν τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς εὐγενείας.

Κατ' ἀρχάς ἠγάπησε, ἀσκόπως πῶς καὶ οὐδόλως ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦτον προφυλαττόμενος, καθ' ὅσον τῷ ἐφαίνετο ἀδύνατος· ἡ ἐμπιστοσύνη δὲ αὐτῇ εἰς ἐκὺτὸν τὸν ἀπώλεσεν. Ἀφωπλισμένος, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπέστη ὁ ἀγὼν, ἔπεσε θῦμα τῆς ἀπερισκεψίας του καὶ τῆς ὑπεροψίας. Καὶ ὅταν ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ἡ ἀπάτη δὲν ἦτο δυνατὴ, ἠθέλησε νὰ πολέμησῃ, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς. Ὁ ἔρως εἶχε ριζωθῇ βαθέως. Ὁ Γάστων ἠγάπα μετὰ ζέσεως τὴν Ἰωάνναν. Ἀπεμακρύνθη μολαταῦτα, ἐζήτησε ν' ἀντιπερισπάσῃ τὸ πάθος του, καὶ νὰ λησμονήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἐπανῆλθεν εἰς Μαλλάν καὶ εὗρε τὴν Ἰωάνναν παραδεδομένην εἰς βαθυτάτην θλίψιν. Εἶχεν ἀπολέσει τὴν μητέρα της. Ὁ Γάστων προσεπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὴν λύπην της, τὴν ἐβλεπε καθεκάστην καὶ τὴν ἐθαύμαζεν ἔτι πλέον, καὶ μέχρι τέλους ἔπασεν εἰς τοὺς πόδας της καὶ τῇ ὁμολόγησε τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Ἰωάννα ἀπώθησε τὸν ἔρωτα τοῦτον ὡς παρὰ φροσύνην, ἢ ὡς ἔγκλημα. Ἀλλ' ὡς πᾶν αἰσθημα ἐνθουσιώδες, καὶ ὁ ἔρως τοῦ Γάστωνος ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀκλόνητος καὶ τρομαρὸς. Τὸ πάθος εἰς τὴν ἐναντιότητά βάλιστα εὐρίσκει ἐξάψιν καὶ ἰσχὺν ἀκαταμάχητον. Ἡ ἀντίστασις τῆς Ἰωάννης ἐγένετο πολυχρόνιος, εἰλικρινὴς, ἀφιλοκερδής, ἀλλ' ἠγάπα τὸν Γάστων καὶ νικηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰσθηματός της, ὥρκισθη τὴν 28 αὐγούστου 1819, νὰ γενῇ συμβία του.

Ὁ δὲ μαρκίων, ὅστις εἶχε διαφόρους ἄλλας ἀσχολίας, ἐπὶ πολὺ ἡπατάτο περὶ τοῦ αἰτίου τῆς θλίψεως τοῦ Γάστωνος. Μόλις δὲ πρό τινων ἡμερῶν ἀόριστοί τινες ὑποψαίαι εἰσέδυσαν εἰς τὸ πνεῦμά του, καὶ τυχαῖον τι συμβᾶν διεφώτισε, τέλος, αὐτὸν περὶ

τῆς ἀληθείας· καὶ τότε δὲ ἐπεφώνησε τὸν λόγον, ὃν ἠκούσαμεν ἤδη: Θεέ μου, διαφύλαξόν μοι τὸν υἱόν μου.

Γ'.

Τὸ πλῆθος ἀπῆρχετο, τὰ φῶτα ὠχείων προσεγγίζουσας τῆς ἡμέρας, τὰ ὀχήματα ἔτρεχον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, οἱ χωρικοὶ ἐπέστρεφον ἄδοντες εἰς τὰς ἐστίας των. Ἡ ἡσυχία ἐπικνήρχετο εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαλλάν. Περιβεβλημένος τὸν μανδύαν του, ὁ Γάστων περιεπλανᾶτο ἐντὸς τῶν κήπων, πνέων ἀπλήτως τὸν δροσερὸν τῆς αὐγῆς ἀνεμον, καὶ ζητῶν παρὰ τῆς αἵρας νὰ καταπρὸνῃ τὴν φλόγα τοῦ μετώπου του, τὴν ὁποίαν ἀνῆψαν αἱ συγκινήσεις τῆς νυκτός. Ἐβάδιζε ταχέως, φέρων τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, καὶ πλήρης μέθης ἐκ τῆς παρούσης εὐτυχίας του. Ἀνεπαίσθητος καὶ χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ, ἐπλησίασε τὴν κατοικίαν τῆς Ἰωάννης, καὶ εὗρεθῃ πρὸ τῆς θύρας τῆς Κ. Δελωναίου. Ἰδὼν τοῦτο, ἠρθάνθη πάλλουςαν ἰσχυρῶς τὴν καρδίαν του. Ἡ αὐγὴ μόλις ὑπέφωσκε. Πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὴν πεδιάδα. Ἄς ἐδύνάτο καὶ ἀπὸ μακρὰν μόνον νὰ διῶδῃ αὐτὴν μίαν φορὰν ἀκόμη. Καί, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περισσώτερον, ἐπήδησε τὸν φράκτιν καὶ τὸν χάνδακα, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν οἶκον. Εἰς τὸ ἰσόγειον, τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου τῆς Ἰωάννης εἶναι ὑπανεωγμένον. Ἡ Ἰωάννα κάθηται τὴν κεφαλὴν κλίνουσα ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Φαίνεται βεβουλημένη εἰς βαθύτατον βεβουλησμένον. Ὁ Γάστων θεᾶται αὐτὴν ἐν τῷ σιωπηλῷ αὐτοῦ ἔρωτι. Ἀλλὰ ταχέως παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ζωηρᾶς νεότητός του, ὥθει τὸ παράθυρον, ὁρμᾷ εἰς τὸν θάλαμον καὶ πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἰωάννης.

— Σεῖς ἐδῶ, Γάστων, κραυγάζει ἡ γυνὴ ἑντρομος· μόνος μετ' ἐμοῦ, κατὰ τοιαύτην ὥραν; Ἄ! φύγετε! ἄλλως με ἀπατήσατε, δὲν με ἀγαπάτε.

Καὶ ἡ Κ. Δελωναίου, τρέμουσα, περίφοβος, ἀπαθῆ αὐτὸν, μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἀκούσῃ· ἀλλ' ὁ Γάστων μετὰ φωνῆς ἐμφανιούσης εἰλικρινείας, ἐξηγεί τὸ πῶς ἔφθασε πλησίον της, τὸ πῶς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ τῇ ἐπαλχαμβάνει ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν εὐλογεῖ.

— Σὲ πιστεύω, Γάστων, θὰ σὲ πιστεύω πάντοτε, ἀποκρίνεται ἡ Ἰωάννα. Ἀλλὰ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φύγε! Ἡ τιμὴ μου, εἶναι καὶ ἰδική σου, πᾶν δεύτερον λεπτοῦ ὅπου μένεις δύναται νὰ καταφέρῃ εἰς αὐτὴν θανάσιμον πληγὴν. Ἐν ὀνόματι τῆς εὐτυχίας σας καὶ τῆς ἰδικῆς μου, φύγετε!

Αἱ λέξεις αὗται τῆς Ἰωάννης ἐξύπνησαν τὸν Γάστων ὡς ἀπὸ ὄνειρόν τι. Ἐνόησε τὴν ἀφροσύνην τῆς διαγωγῆς του.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἰωάννα, εἶπε, φεύγω. Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσε μετ' ἀφάτου γλυκύτητος, συγχώρησέ με. . . Ἡ εὐτυχία μου με καταπιέζει, θέλει με κάμει νὰ παραφρονήσω, τὸ βλέπεις, Ἰωάννα! Ὑγίαινε! Ὑγίαινε!

Ὁ Γάστων ἐπιστρέφει εἰς τὸν πύργον καὶ ρίπτει εἰς τὴν κλινὴν του μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν

ἔπρεπε νὰ ἐνδυθῇ ἐν βίᾳ, νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς πρόγευμα μεταξὺ νέων, ὅπερ ἔδιδεν ὁ γαίτων τοῦ ἄρχων καὶ ὑποκόμης Μωρίς Δεσάρ. Τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης συναθροίσεως τῷ ἀπαρέσκει, αἱ χυδαῖαι ἐκεῖναι διαχύσεις τὸν φοβίζουσι. Ἡθελε νὰ μείνῃ μόνος μακρὰν τοῦ θορύβου, μετὰ τῶν ἀγνώστων ἡδονῶν του· ἀλλ' ἔδωκε ὑπόσχεσιν καὶ δὲν δύναται νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν λόγον του.

Τὸ πρόγευμα ἦτο εὐθυμον, ἀλλ' ὁ Γάστων καὶ τοι προσπαθῶν νὰ μιμηθῇ τοὺς φίλους του, ἔμεινε ψυχρὸς, σιωπηλὸς καὶ σύννους. Ὅτε δὲ περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, πολλαὶ φιάλαι ἐκενώθησαν καὶ πολλῶν κεφαλῶν ἐξήφθησαν, ἐγένοντο πολλὰ προποσέας κατὰ τὴν φαντασίαν ἢ τὴν προτίμησιν ἐκάστου τῶν συνδαιτυμόνων.

— Εἰς ὑγίαν τοῦ Γάστωνος Μαλλάν καὶ τοῦ ἔρωτός του, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος Γονδώ.

— Ναί, εἰς ὑγίαν τοῦ ἔρωτός σου, Γάστων, εἰς ὑγίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς, καὶ ἥτις ἐπίσης σὲ ἀγαπᾷ, τὸ γνωρίζομεν, ἐπανέλαθεν ὁ Ἰούλιος Μεριέγγης, εἰς τὴν εὐτυχίαν σου, τὴν ὁποίαν φθονοῦμεν.

— Τὸν ἔρωτα τοῦ Γάστωνος! εἶπεν ὁ Ρογῆρος, μειδιῶν, ὁ ἄγριος ἱππόλυτος δὲν ἔχει ἔρωτα.

— Ὁ Ρογῆρος ἔχει δίκαιον, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀμριτιριαν, ὁ ἔρως τοῦ Γάστωνος, Κύριοι, εἶναι ἡ δόξα τῆς γενεᾶς του. Ἐγὼ προπίνω εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν εὐγενῶν σχεδίων σου. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ λαμπροῦ σταδίου σου, μέλλων ὑπουργεῖ τοῦ βασιλέως· προπίνω εἰς τὸ λαμπρὸν ὄνομά σου, πίνω, φίλε, εἰς ὑγίαν σου.

Ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τούτου καὶ τῶν φωνῶν, τὸ μέτωπον τοῦ Γάστωνος σκυθρωπάξει. Μυρίαὶ ἀντίθετοι ἐντυπώσεις συγκροῦνται θορυβωδῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἐπὶ τέλους ὁ πρῶτον λαλήσας διηγῆθη τὴν νυκτερινὴν εἴσοδον τοῦ Γάστωνος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰωάννης.

— Τίποτε δὲν εἶδες καὶ ψεύδεσαι, ἐκραύγασεν ὁ Γάστων, ἐγειρόμενος, με πρόσωπον ὠχρὸν, με ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας.

Ἡ ὕβρις ἦτο αἱματηρά. Οἱ συνδαιτυμόνες εἰς μάτην προσεπάθησαν νὰ τὴν ἐλαφρύνωσι. . .

Οἱ μάρτυρες ἐξελέχθησαν μετὰ δύο ὥρας ὁ Ἀρθούρος καὶ ὁ Γάστων θέλουν μονομαχήσει εἰς τὸ δάσος. Ὁ Γάστων γράφει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα του, ἄλλην πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τὰς θέτει ἐσφραγισμένας ὑπὸ τὸν αὐτὸν φάκελλον ἄνευ ἐπιγραφῆς, καὶ, παραδίδων αὐτάς εἰς τὸν Μωρίς,

— Φίλε μου, τῷ λέγει, ἐὰν ἀποθάνω θέλεις ἀποστείλει αὐτὰ τὰ γράμματα. Ὑπάρχει ἴσως μυστικόν τι· τὸ ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν φιλίαν σου.

Δύω ὥρας μετὰ ταῦτα, ὁ Γάστων πληγωθεὶς, μετεφέρθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαλλάν· τὸ πρόσωπον τοῦ μαρκιῶνος δὲν ἐπρόδωκε καμμίαν συγκίνησιν. Δὲν ἐπερώτησε κανένα, δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἀλλ' ὅτῃν τὴν νύκτα, ἀπηλλαγμένος παντὸς περισ-

ρισμοῦ καὶ παντὸς ξένου βλέμματος, εὗρέθη μόνος εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ἐθεώρησε πολλὴν ὥραν τὸν υἱὸν τοῦ ἀποκεκοιμημένον, καὶ ὁ λογισμὸς τοῦ ἐβυθίσθη εἰς ἀμετρήτους θλίψεις. Ἦν ὄνομα ἐκφυγὸν τῶν χειλέων τοῦ τραυματίου, ἡδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα του, ἂν ἔχεν οὗτος ἀνάγκη νὰ μάθῃ, καὶ δὲν εἶχε, φεῦ! ἐννοήσῃ τὰ πάντα.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας, ὁ Κ. Μαυλλάν δὲν ἀφῆκε τὸν Γάσωνα. Δὲν τὸν ἠρώτησεν. Ἔμεινε σοβαρὸς, σιωπηλὸς, στηρίζων τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ εἰς τὰς στιγμὰς τῶν λειποθυμιῶν του, καὶ τῷ ἐδίδε μόνος τὰ φάρμακα ἅπερ ἔμελλεν νὰ τὸν σώσωσιν. Ἡ πληγὴ δὲν ἦτο βαθεῖα, ὅσον ἐφοβήθησαν κατ' ἀρχάς. Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ Γάστων ἐσηκώθη. Ἰάθη σχεδὸν, μόνον δὲ ὁ ἱατρὸς ἀπῆτει πολλὰς ἔτι ἐβδομάδας ἀναπαύσεως.

Στηριγμένους εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρός του, προσέχοντος εἰς τὸ νὰ μετριάζῃ τὸ βάδισμά του, καὶ νὰ ἐκλέγῃ ὁδοὺς εὐκόλους καὶ ὁμαλὰς, ὁ Γάστων ἀτενίζει τὰ ὅμματά του πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς Ἰωάννης, φλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτήν, νὰ τὴν καθησυχάσῃ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τὸ αἷμά του βράζει, τὸ πνεῦμά του καὶ ἡ καρδιά του ὑποφέρουσι σκληρὰν βάσανον. Τί γίνεται ἡ Κ. Δελωναίου; τί κάμνει; τί ἄρὰ γε ὑποθέτει; ὅχι, δὲν ἔχει πλέον τὴν δύναμιν νὰ περιμενῇ, καὶ θά τὴν ἰδῇ, καὶ ἂν πρέπη ἔπειτα ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ εἰδησις τῆς ἀσθενείας τοῦ Γάστωνος, καὶ ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας ἐγνώσθησαν εἰς τὴν Ἰωάνναν. Ἐκτοτὲ κεκλεισμένη εἰς τὴν οἰκίαν της, πληροφορουμένη καθ' ἐκάστην περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, διὰ τῆς γηραιᾶς τροφοῦ της Μάρθας, ὑποκύπτει εἰς τὸ βάρος τῶν σιωπηλῶν ἀλγηδόνων της. Ἀγαπᾷ τὸν Γάσωνα καὶ ἐννοεῖ ὅτι τοῦ λοιποῦ αἱ δύο αὐτῶν ὑπάρξεις εἶναι διὰ παντὸς καὶ στενῶς συνδεδεμέναι. Ἐνοχοποιημένη εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου, τὸν λογισμὸν αὐτῆς τείνει ἤδη ὅλον πρὸς τὸν νέον, ὅστις ὠρίσθη νὰ τῇ δώσῃ τὸ ὄνομά του. Ἀλλ' ἡ ἀπαίσιος αὐτῇ ἀρχὴ τοῦ ἔρωτός των τὴν φοβίζει· τὸ μέλλον τῇ παρίσταται πλήρες τρικυμιῶν καὶ θλίψεων, αἱ νύκτες της φεύγουσιν ἄυπνοι. — Ἡμέραν τινα, ὅτε ἔτι πλέον ἀνήσυχος, δὲν εἶχε λάβει εἰδησίης περὶ τοῦ Γάστωνος, βλέπει τὸν μαρκίωνα Μαυλλάν. Ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ Ἰωάννα ταρασσεται, ἐγείρεται καὶ στηρίζεται κατὰ τῆς ἐστίας ἵνα μὴ καταπέσῃ. Ὁ μαρκίων τὴν προσαγορεύει μετὰ γλυκυτάτης θλίψεως, καὶ κάθεται ἀπέναντι αὐτῆς. Φαίνεται καὶ αὐτὸς ὡχρότερος τοῦ συνήθους. Ἀλλὰ, καὶ τοι καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τῆς λύπης τῆς πλέον σκληρᾶς εἰς καρδίαν πατρός, ἔχει τοσαύτην θελήσεως ἰσχύον, ὥστε τὸ πρόσωπόν του οὐδεμίαν προδίδει ἀνίαν, ἀλλὰ μειδιᾷ.

— Ἰωάννα, λέγει ὁ Μαυλλάν πρῶτος διακρίπτων τὴν σιωπὴν, ὁ Γάστων εἶναι καλά.

(Φυλλάδιον 2. τόμ. ΣΤ')

Ἡ Κ. Δελωναίου ὕψωσεν εἰς οὐρανὸν βλέμμα ἐγνωμοσύνης.

— Καὶ ἤλθα ν' ἀπαιτήσω παρ' ὑμῶν μίαν ἐκδούλευσιν, ἐπανελάβην ὁ μαρκίων.

— Παρ' ἐμοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μετὰ θαυμασμοῦ, λέγετε, μαρκίων; — Ἀλλὰ, ἐπανελάβην αὐτὴ περιλύπως, εἶναι λοιπὸν δυνατόν ὑμεῖς νὰ ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ ἐμέ;

— Σ' εὐγνωμονῶ ἀπὸ τοῦδε Ἰωάννα, διότι οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ καρδιά σου ἐνθυμεῖται.

— Ναί, ἐνθυμοῦμαι, μαρκίων, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἤστε πάντοτε ὁ προστάτης τῆς οἰκογενείας μου, ὅτι ἐσώσατε τὴν ζωὴν τοῦ πατρός μου. Δὲν λησμόνησα ὅτι ὁ πατήρ μου ἀπέθανε, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀποτίσῃ τὴν πρὸς ὑμᾶς ὀφειλὴν του, καὶ ὅτι μᾶς ἐκληροδότησεν αὐτήν. Βλέπετε, κύριε μαρκίων; τίποτε δὲν ἐλησμόνησα.

— Ὁ πατήρ σου εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν, Ἰωάννα, ἦτο φίλος μου, καὶ δὲν ἔκαμα τίποτε δι' αὐτόν. Ἀλλὰ σήμερον, Ἰωάννα, διὰ μιᾶς λέξεως δύνασθε ν' ἀποτίσετε τὴν ὀφειλὴν του, ὡς τὴν λέγετε, καὶ μετὰ τόκου· δύνασθε νὰ μετατρέψετε τὰ πρόσωπα καὶ νὰ καταστήσετε ἐμὲ ὑπόχρεόν σας.

Ἡ Κ. Δελωναίου ἐθεώρησε τὸν μαρκίωνα μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου.

— Ἐννοεῖται, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ὁμιλῶ περὶ τοῦ υἱοῦ μου, τὸν ὁποῖον μία ψυχὴ, μία μόνη ψυχὴ δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὸν, εἰς τὸ καθήκόν του, εἰς τὰς κοινωνικὰς ὑποχρεώσεις του, εἰς τὸν πατέρα του, εἰς τὴν οἰκογενεάν του. Τώρα, Ἰωάννα, γνωρίζετε τί ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν.

Ἡ Κ. Δελωναίου ἔμεινεν ἄφωνος, τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύουσα, βεβυθισμένη εἰς τὴν θλίψιν της.

— Ἐὰν ἀγαπᾷς τὸν Γάσωνα, Ἰωάννα, ἐὰν τὸν ἀγαπᾷς πρέπει νὰ τὸν σώσῃς, ἐπανελάβε λέγων ὁ Κ. Μαυλλάν.

— Καὶ διὰ νὰ τὸν σώσω, πρέπει νὰ παραιτήσω τὸν ἔρωτά του, δὲν εἶναι οὕτω; ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἰωάννα· πρέπει ν' ἀθετήσω τὸν πρὸς αὐτὸν λόγον μου, πρέπει νὰ μακρυνθῶ, νὰ φύγω μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ.

— Ναί, Ἰωάννα, τὸ εἶπες, πρέπει νὰ φύγῃς· ὁ Γάστων ἀγαπᾷ γυναῖκα σπανίου πνεύματος καὶ μεγάλῃς καρδίας, τῇ ἔδωσεν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν καὶ δὲν δύναται νὰ τὴν ἀθετήσῃ, δὲν ἀποσύρεται, καὶ βεβαία ἂν ᾔται ἡ δυστυχία του. Τότε ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, διὰ τοῦ ὕψους καὶ ἀφωσιωμένου ἔρωτός της, ἀνάγκη νὰ πράξῃ ὅ,τι ἀδύνατον εἰς αὐτόν· αὐτὴ πρέπει νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν φεύγει.

— Ναί, ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ὡχρὰ ὡς ὁ θάνατος, εἶμαι ἐμπόδιον εἰς τὴν ζωὴν του.

Καὶ ἡ κεφαλὴ της ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ὡ! τὸ ἐννοῶ, πρέπει νὰ ὑποφέρετε μεγάλως! εἶπε σιγαλῶς ὁ μαρκίων, συγκινηθεὶς ἐνώπιον τῆς ἀληθοῦς καὶ σπαραξικαρδίου αὐτῆς θλίψεως.

Ἀλλ' ὑπεριχνοῦσης τῆς πατρικῆς αὐτοῦ στοργῆς καὶ τῆς Κ. Δελωναίου κλονιζομένης,

— Ἀλλ' ὅμως, εἶπεν, ἐν τὸν ἀγαπᾶτε, Ἰωάννα, σώσατέ τον· εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ὑπάρχουσιν ὑποχρεώσεις ἀδυσώπητοι, καὶ ὅσον ἀξία καὶ ἂν ᾔσθε τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ μου, πιστεύσατέ με, ἡ εὐτυχία του δὲν δύναται νὰ ᾔται πλησίον σας.

— ὦ! ἐκράυγασεν ἡ Ἰωάννα, μὲ συντρίβετε τὴν καρδίαν! . . .

Καὶ ἔπειτα, μετὰ μακρὰν σιωπὴν καὶ ἦν ἡ Ἰωάννα ἐπάλασεν, ὑποχωροῦσα ἐναλλάξ εἰς τὸν ἔρωτά της ἡ τὴν αὐταπαρνησίν της,

— Θέλω ὑπακούσαι, εἶπε μὲ φωνὴν νενεκρωμένην, θέλω φύγει . . . ἀλλ' αὐτός; . . .

— Τὸ κακὸν εἶναι μέγα, ἀπήντησεν ὁ μαρκίων, ἀλλ' ἐλπίζω, δὲν εἶναι ἀθεράπευτον· θέλω ἐπαγρυπνήσαι ἐπ' αὐτοῦ, θέλω θεραπεύσει τὸ τραῦμά του, καὶ ὁ Θεὸς εἴη βοηθός!

— Θέλω ἀναχωρήσει, ἐπανελάθεν ἡ Ἰωάννα, κατὰβεβρυμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως.

— Ὁ Θεὸς θέλει σοὶ καταλογίσει τὴν θυσίαν σου ἐν οὐρανοῖς, Ἰωάννα, ὁ πατήρ σου σὲ εὐλογεῖ ὅτι σώζεις τὸν υἱόν μου.

Ἡ Ἰωάννα ἤγγισε τὸ μέτωπόν της διὰ τῆς χειρὸς, ὡς διὰ τὴν ἀποδιώξῃ πάντα περιφύλακτον στοχασμὸν καὶ νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν ἀνδρείαν της, καὶ ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν ἐκάλυπεν ἔτι πλέον ἡ ὑποταγή,

— Πρέπει νὰ πράξω τοῦτο πάχυτα, ἐπανελάβε, τὸ ἐννοῶ. Αὐριον ἀναχωρῶ.

— Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Κ. Μαιλλάν, ἔχω εἰς τὴν Δελφιναιὴν πύργον, τὸν ὅποιον διάθεσ. Σὲ ἡγάπων καὶ πρότερον, ἤδη σὲ ἀγαπῶ ἔτι πλέον. Θέλω ἀγρυπνεῖ μακρόθεν ἐφ' ὑμῶν. Θραύω τὴν καρδίαν σου, Ἰωάννα, καὶ ὅμως μὲ εἶσαι προσφιλέως.

— Σὺ; εὐγνωμονῶ, μαρκίων. Ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι μέγας, καὶ τί πρὸς ἐμὲ, ποῦ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ἐξῆς; Ὁ ἐγὼ πάντοτε ἐρημὸν τινα διὰ νὰ κρύψω τὰ δάκρυά μου.

— Ἐγὼς ἀνάγκην ἤδη πολλῆς γενναιότητος, τέκνον μου.

— Μὴ φοβείσθε, μαρκίων, σὺ; ὑπεσχέθην, ὅτι ὁ υἱός σας θὰ προσηλωθῇ ὅλος εἰς ὑμᾶς.

— Εὐχαριστῶ, Ἰωάννα, σεῖς τὸν σώζετε.

Ὁ Κ. Μαιλλάν ἠγέρθη.

— Κ. μαρκίων, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ἄγουσα μετὰ τάχους πρὸς αὐτὸν ὅταν μίαν ἡμέραν, δὲν θέλω ζῆ πλέον — καὶ τοῦτο δὲν θὰ βραδύνει — θέλετε εἰπεῖ εἰς αὐτὸν, δὲν εἶναι οὕτω; πόσον τὸν ἡγάπησα. Θέλετε εἰπεῖ εἰς αὐτὸν, ὅστις θὰ μὲ ἐλέγχει ἴσως, ὅτι ἡ εὐτυχία του μὲ ἤτο προσφιλεστέρα τῆς ἰδικῆς μου, καὶ ὅτι ἀναχωροῦσαν μὲ εἶδετε, μὲ εἶδετε ἀπαρηγόρητον . . .

Ὁ Κ. Μαιλλάν ἐθλίψε τὴν χειρὰ της καὶ ἐξῆλθε, καὶ ἡ δύστηνος γυνή, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔμειναν μέχρις ἐκείνου ἀδάκρυτοι, ἔπασεν ἐπὶ τινος ἑδρας δλοφυρομένη, καὶ πικρὰ δάκρυα κατέβρεξαν τὸ πρόσωπόν της. (ἀκολουθεῖ)

Α'.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Ἰουλίου κατὰ τὴν λαμπροτέραν τοῦ ἡλίου δύσιν, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασε τις ποτὲ ἐπὶ τῆς θιλάσσης, ὁ κύρ Βλάκ, ὀπλοφύλαξ ἐπὶ τῆς ἡμιολίας (κορβέτης) ἡ Κλαυῖμόρη, καθήμενος ἐπὶ τινος τῶν τηλεβόλων τῆς πλώρας, διηγεῖτο τὰς τερατουργὰς ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐκστρατείας του εἰς ἐπὶ κοινὸν ὁμάδος τινὸς ναυτῶν, οἵτινες τὸν περιεκύκλουν, ὅταν ὁ ἐπὶ τοῦ θώρακος (περρυκέτου) σκοπὸς ἐφώνησε

— Γῆ! γῆ! Σκωτικὰ ὄρη!

Ὁ κύρ Βλάκ διέκοψεν ἀμέσως τὴν διήγησίν του, ἠγέρθη ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ τηλεβόλου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, καὶ, ἐκβαλὼν τοῦ θυλακίου τῆς ἐπιχρύσους κομβίους κοσμουμένης στολῆς του μικρὸν τι τηλεσκοπίον, τὸ διεύθυνε πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ σκοποῦ δευχθὲν σημεῖον.

— Ἐ! Ἐ! λοιπὸν, κύριε ὑπαξιωματικὲ, εἶπεν ἀλήθειαν ὁ σκοπός; ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ ναῦται.

— Ἐ! Ἐ! παιδιὰ μου! ἀπεκρίθη ὁ Βλάκ· ἐκεῖ κάτω, κατὰ τὸν ἄνεμον, φαίνεται σὰν ἓνα μαῦρο σύννεφο, καὶ ἡμπορεῖ . . .

— Σκωτικὰ ὄρη! σκωτικὰ ὄρη! ἀνεφώνησεν ὁ ναύτης ἐκ νέου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔχει ἀθάνατα μάτι τὸ παληκάρι, ἐπανελάθεν ὁ γέρον ναυτικὸς, πραγματικῶς νὰ τὸ ὄρος τῶν γιγάντων, ὡς τὸ λέγουν οἱ ὄρεινοί μας· αὐριον εἴμεθα εἰς τὸ Ἐδιμβούργον. Λοιπὸν! παιδιὰ, ἐξηκολούθησε λέγων, πηδήσας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐν ζήτῳ πρὸς τιμὴν τῆς γηραιᾶς μας Σκωτίας.

Μυρίαὶ κραυγαί, μυρίαὶ ἐπιφωνήσεις χραῖς ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ ὀπλοφύλακος Βλάκ· καὶ ἡ ἡμιόλια δὲ αὐτῇ, τῆς ὁποίας τὰ ἱστία κολπούμενα ὑπὸ πνεύματος ἀσθενοῦς αὔρας, διεχρυσούντο ὑπὸ τῶν τελευταίων τῆς ἡμέρας ἀκτίνων, ἐφάνη ὑψώσασα καὶ ταπεινώσασα τὴν ὥραιαν αὐτῆς πλώραν, ὥσαντι καὶ αὐτὴ ἠθέλησε νὰ χαιρετήσῃ τὴν πατρίδα γῆν.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ ἀναγεννωμένη νύξ ἤρχισε τῶν ὑδάτων νὰ σκοτίζῃ τὴν ἐπιφάνειαν. Αἱ ἐπιφωνήσεις ἐπαυσαν, οὐδ' ἡ ἡχώ ἐπανελέγε πλέον ὅρη τῆς Σκωτίας.

Τὰ προσφιλῆ ταῦτα ὄρη, διὰ τῶν ὁποίων ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις εἶχον ἀναγεννηθῇ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν γενναίων ἐκείνων ναυτῶν, εἶχον ἐξφανισθῇ ἐν τῷ σκότει. Γόττε δὲ μόνον ἔλαβαν τὰς ἐκ διφθέρας αἰώρας αὐτῶν καὶ κατέβησαν εἰς τὰς θέσεις των.

Β'.

Ἡμικεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἑδράνου τῆς προῦρας, ὁ νέος Ἀρθούρος Μαγδογάλδος, κυβερνήτης τῆς Κλα-